

vlastníkům dotčených nemovitostí byly přiděleny ještě jiné pozemky. Když tedy rekursní soud nepokládal knihovní žádost hledíc na ustanovení § 6 zák. č. 93/1931 Sb. z. a n. za dostatečnou a zamítl ji, nelze v tom spatřovati nesprávné právní posouzení.

Čís. 16905.

Stavební ruch (zák. č. 45/1922 Sb. z. a n.).

I podle vládního nařízení č. 82/1936 Sb. z. a n. je v případech uvedených v zákonech o stavebním ruchu povolána k zastupování státu před soudy finanční prokuratura, nikoliv ministerstvo sociální péče.

Ustanovení vládního nař. č. 191/1921 Sb. z. a n. se týkají jen vnitřního poměru mezi státem věřitelem a dlužníky, nikoliv zastupování státu před soudy.

(Rozh. ze dne 4. května 1938, R I 345/38.)

Na domě č. p. 101 v M., zapsaném ve vložce č. 101 poz. knihy M., který jest ve vnučené správě, zahájené pod E 136/29, vázne pod C 8, 11 a 12 zástavní právo pro pohledávku Okresní hospodářské záložny v M. ze zápůjčky 147.000 Kč, při kterém jest poznamenáno, že za zápůjčku byla převzata záruka Československým státem podle zákona ze dne 27. ledna 1922, č. 45 Sb. z. a n. K rokům ustanoveným o rozvrhu výtěžkových přebytků na den 18. února 1930, 17. února 1931, 21. března 1932, 16. června 1934 a konečně na den 5. dubna 1935 byly obsílky doručovány ministerstvu sociální péče, kterému byla doručena i vydaná rozvrhová usnesení. Před vydáním rozvrhového usnesení ze dne 23. října 1933, č. j. E 136/29-50, rozvrhový rok nebyl ani nařízen ani konán. Teprve na vyzvání finanční prokuratury v P., došlé exekučního soudu dne 7. prosince 1937, doručil soud dotčená rozvrhová usnesení i finanční prokuratuře a ta proti nim podala rekursy. Rekursní soud zrušil napadená rozvrhová řízení i s řízením jim předcházejícím jako zmatečná a uložil soudu první stolice, aby po právní moci zrušujícího usnesení znovu nařídil rok k rozvrhu výtěžkových přebytků vnučené správy za dobu od 3. dubna 1929 do 31. prosince 1934 a o jejich rozvrhu znova rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

Důvody:

Rekursní soud ve shodě s rozhodnutími č. 4754 a 12773 Sb. n. s. vyslovil, že v řízení o vnučené správě domu č. pop. 101 v M. měly býti obsílky k rozvrhovým rokům a rozvrhová usnesení doručovány nikoli ministerstvu sociální péče, nýbrž finanční prokuratuře v P., ježto na domě tom vázne právo zástavní pro pohledávku Okresní hospodářské

záložny v M. se státní zárukou podle zákona o stavebním ruchu č. 45/1922 Sb. z. a n. a v případech uvedených v zákonech o stavebním ruchu vzhledem na služební instrukci pro finanční prokuratury č. 41/1898 ř. z., vládní nařízení č. 313/1919 a zákon č. 97/1933 Sb. z. a n. není k zastupování státu povoláno ministerstvo sociální péče, nýbrž výhradně finanční prokuratura, a nebyla-li tato k řízení přibrána, jest řízení to zmatečné. Dovolací stěžovatelka vytýká, že ustanovením § 27 vládní nař. o služební instrukci pro finanční prokuratury ze dne 2. dubna 1936, č. 82 Sb. z. a n. bylo nařízení č. 41/1898 ř. z. i vládní nařízení č. 313/1919 Sb. z. a n. zrušeno a že se proto rozhodnutí č. 4754 a 12773 Sb. n. s. na souzený případ nehodí, při tom však zapomíná jednak, že rozvrhové roky a rozvrhová usnesení, jichž se napadené usnesení týká, pocházejí z doby platnosti instrukce pro finanční prokuratury č. 41/1898 ř. z., jednak že i podle §§ 1 a 2 vládní nař. č. 82/1936 Sb. z. a n. jsou finanční prokuratury povoleny zastupovati stát před soudy kromě případů uvedených v § 2 zák. č. 97/1933 Sb. z. a n., kdy mohou jednotlivé úřady (orgány) samy před soudem jednati a stát zastupovati, mezi kteréžto výjimky však případy uvedené v zákonech o stavebním ruchu v řízení exekucním nepatří. Dovolací stěžovatelka poukazuje na to, že podle vládního nař. č. 191/1921 Sb. z. a n., kterého jest užití na souzený případ, jedině ministerstvo sociální péče rozhoduje o převzetí státní záruky, že jemu přísluší veškeré dispozice o této záruce, že je má zaručený věřitel podle § 31 řech. nař. v případech tam uvedených uvědomovati, zejména též o povolení vnucené správy nebo vnucené dražby proti dlužníkovi, a dokazuje z toho, že ministerstvo sociální péče v případě takové státní záruky vystupuje jako přímý účastník a jako strana za stát a že tedy jemu byly všechny výměry v uvedené vnucené správě právem doručovány a že nemusily býti doručovány finanční prokuratuře. Avšak všechna tato ustanovení se týkají jen vnitřního poměru mezi státem, věžitelem a dlužníkem, nikoli však zastupování státu před soudy, které jest posuzovati toliko podle zákonných předpisů o finančních prokuraturách. Je proto správný úsudek rekursního soudu, že všechna napadená rozvrhová usnesení, jakož i řízení je předcházející jsou zmatečná, ježto příslušné obsílky a usnesení prvního soudu nebyly doručovány finanční prokuratuře v P., nýbrž ministerstvu sociální péče.

Rovněž názor dovolací stěžovatelky, že dotčená rozvrhová usnesení nelze již zrušovati a nařizovati nové rozvrhové řízení, ježto byla již realizována, takže není tu již žádných přebytků z vnucené správy, jež by se mohly rozvrhovati, a že mimo to byla tato vnucená správa na návrh dovolací stěžovatelky jako vymáhající věžitelky usnesením prvního soudu ze dne 15. března 1937, č. j. E 136/29-87, zrušena, a že stát by mohl své nároky proti ní uplatňovati toliko pořadem práva, je mylný, neboť stát jako účastník uvedeného exekucního řízení má nárok na to, aby byla zmatečná a neplatná rozvrhová usnesení nahrazena novým rozvrhovým usnesením vydaným na základě řádného rozvrhového ří-

zení, v němž bude řádně zastoupen a bude moci své nároky uplatnit. Dotčená rozvrhová usnesení spadají do doby, kdy se vnucená správa vedla, a jich se proto pozdější zrušení dotčené exekuce netýká. Jde jen o to, aby onen úsek exekučního řízení byl správným způsobem vyřazován. Aby stát mohl svůj nárok uplatňovat, musí mu býti nejdříve rozvrhovým usnesením přiznán, neboť ten, kdo není vymáhajícím věřitelem, musí hledět na ustanovení § 127 ex. ř. přihlásiti nárok na přebytky z vnucené správy pro úroky a anuity pod jeho ztrátou k rozvrhovému roku.

Čís. 16906.

Nemocenská pokladna čs. státních drah nebyla před účinností vlád. nař. č. 163/1937 Sb. z. a n. samostatnou právnickou osobou.

Nároky uvedené nemocenské pokladny, mezi něž patřil i její nárok na náhradu dávek poskytnutých pojištěncům proti tomu, kdo zavinil jejich úraz, byl oprávněn vymáhati stát.

(Rozh. ze dne 4. května 1938, Rv I 474/37.)

Československý stát (železniční správa) se na žalovaném domáhal mimo jiné zaplacení 5.257 Kč s přísl. z toho důvodu, že nemocenská pokladna československých státních drah vynaložila onu částku na léčení jejího pojištěnce (železničního zaměstnance) Eduarda K., jenž byl zaviněním žalovaného zraněn při nárazu automobilu na železniční závoru. Soud první stolice uznal co do částky 2.908 Kč s přísl. rozsudkem ze dne 19. dubna 1936 podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu zcela.

Nejvyšší soud obnovil co do částky 2.908 Kč s přísl. rozsudek soudu první stolice.

Důvody:

Otázku, zda nemocenskou pokladnu československých státních drah jest pokládati za právnickou osobu nebo ne, a s tím související otázku aktivní legitimace žalujícího státu, neposoudil odvolací soud správně. Z ustanovení §§ 1, 29 a 35 stanov nemocenské pokladny čs. státních drah jest zřejmé, že nemocenská pokladna čs. státních drah, zřízená podle § 53 zákona č. 33/1888 ř. z., byla zařízením státním, jež zastupovala a spravovala státní správa železniční. Z uvedených ustanovení lze tedy usuzovati, že nemocenská pokladna čs. státních drah nebyla samostatnou právnickou osobou. Že tomu tak jest, vyplývá zejména i z toho, že pozdějším vládním nařízením č. 163/1937 Sb. z. a n. o zřízení nemocenské pojišťovny československých státních drah bylo teprve výslovně stanoveno v § 2, že tímto nařízením v platnost uvedená pojišťovna je právnickou osobou,